

Raoul Renier Pyarronról

PYARRON – még az elfogulatlan elemzők szerint is napjaink legjelentősebb emberi civilizációja. Alapjait több mint három és félezer éve vetették meg a tönkregyalázott szülőföldjükről menekülő godoni száműzöttek, akik új hazát keresve uralmuk alá hajtották a termékeny Délvidéken őshonos, hozzájuk képest elmaradott törzseket. Mivel nagyon kevesen voltak, három-négy évszázad alatt nyomtalanul feloldódtak az alávetett népekben; ősi kultúrájukat ugyan javarészt sikerült átmenteni az eljövendő korokra, ám csak azon az áron, hogy alaposan elkeveredett a különféle helyi hagyományokkal. Ezt a sajátos egyveleget gyúrta-formálta át aztán meglehetősen önkényes módon Selmo atya, a vallásalapító. Mire befejezte működését, az antik Godon örökségéből csak a fennsőbbeséges gög maradt; az egész hagyományt mélyen átítató világias szellemet – elhivatott próféta lévén – nem tűrhette meg. A tudás feltétlen tiszteletéből valami átszivárgott Krad kultuszába; az összképet Selmo végletekig célratörő, már-már fanatikus személyisége egészítette ki, amit szerencsére jócskán enyhített a délvidéki ősnépek természetadta, higgadt józansága.

A pyarroni civilizáció politikailag meglepően toleráns, sohasem törekedett területi hódításra, birodalomalapításra. Államformája hatalma tetőfokán is kötetlen maradt: névleg önálló országok laza szövetsége, valójában inkább egyfajta bújtatott papi oligarchia. A tényleges hatalmat minden tagországban az uralkodó mellett tevékenykedő tanácsadó testület gyakorolja, amely szinte kizárólag egyházi személyekből áll. Hadászatiilag Pyarron sohasem volt igazán erős; ezen úgy igyekezett segíteni, hogy időről időre ütőképes katonai segédnépeket integrált az államszövetségbe: Syburrban shadoni zsoldosokat, Enysmonban a nomád nasti törzset. A csatolt népelemek egy-két nemzedék leforgása alatt elvesztették régi azonosságadatukat és idomultak a befogadó kultúrához.

Ez a döbbenetesen gyors folyamat mindjárt két fontos dologra is rávilágít. Egyrészt arra, hogy a pyarroniakból mindennemű faji előítélet hiányzik, türelmesek és széles látókörűek. Másrészt viszont arra is, hogy amint érintkezésbe kerülnek egy másik kultúrkörrel, haladéktalanul és igen hatékonyan rombolni kezdik; látszólagos nyitottságuk valójában eltökélt szándékot takar, hogy mindent és mindenkit a maguk képére gyúrjanak át.

Amilyen józan és mértékletes Pyarron a nagypolitikában, ugyanolyan agresszívan terjeszkedik a kultúra minden területén. Az óváros alapítása óta eltelt időszakban a hivatalos pyarroni vallás futótűzként harapózott el a kontinensen, mindenütt kiszorítva a helyi kultuszokat. A világhódító kyrek idején tűzzel-vassal hirdették Calowynről hozott hitüket, mégsem vált ilyen mértékben egyeduralmukká: az embernépek zöme még a messzi Északon, a Sheral túloldalán is a pyarroni isteneket tiszteli. Mivel az egyházi liturgia hivatalos nyelve a pyarroni, nem csoda, hogy együtt terjedt el a vallással. Jelenleg az Yneven élő embereknek legalább 70 %-a beszéli második nyelvüként a pyart, és az államszövetség határain kívül is egyre szaporodnak azok, akik már anyanyelvüknek tekintik. A hit és a nyelv nyomában pedig természetesen lassan beszivárognak az idegen országokba a pyarroni törvények, szokások, a divat, az étrend, a viselkedés...

A világhódításnak ez a békés, vértelen módja a maga alattomos jámborságában talán még a féktelen toroni becsvágnál is ijesztőbb. (Sokan egyébként úgy vélik, hogy nem annyira az istenek, mint inkább a papságuk törekvéseit tükrözi.) Hogy a pyarroni vallás felel-e meg leginkább az embernépeknek, ahogy az igehirdetők prédikálják, azt nehéz eldönteni. Tény azonban, hogy ahová egyszer beteszi a lábát, ott rohamos hirtelenséggel indulnak bomlásnak a helyi hagyományok, az országok múltjukat veszítik, a dinasztikiák dicsőségüket, a régi egyházak méltóságukat. Kétségtelen, hogy ez a változás olykor kedvező irányba hat, de korántsem biztos, hogy mindig. Feltehetőleg van valami oka annak, hogy Shadon és a Dwyll

Unió – mindketten az államszövetség szilárd szövetségesei – konokul ragaszkodnak őseik vallásához, és udvariasan, ám határozottan eltanácsolják határaikról a pyarroni hittérítőket... Meg kell azonban jegyezni, hogy a dúlás katasztrófáját követően mintha változások lennének tapasztalhatók Pyarron körül. Ennek a legszembevetőbb jele a két nagy port felvert egyházszakadás: Honorius Caldinbras mérnök-szektája Gilron hivatalos kultuszától függetlenítette magát, Airun al Marem hírhedt lovagrendje pedig Dartonétól. Egyik újonnan létrejött szekta sem foglalkozik hittérítéssel, eszük ágában sincs bárkire ráerőltetni a krédójukat. Roppant elgondolkodtató, hogy maguk az istenek egyik esetben sem látták szükségét a szakadások megbüntetésének.

Ugyanakkor úgy tűnik – bár a külső szemlélő erről nem sok bizonyosat mondhat –, mintha az utóbbi időben komoly véleménykülönbségek jelentkeztek volna az államszövetség legfelső vezetésében. Egyelőre a konzervatív szárny van túlsúlyban, amely továbbra is a kulturális expanziót, a körmönfont diplomáciát, a kívülálló célzatos manipulálását véli célravezetőnek, és nemigen hajlandó lemondani a papi hatalomgyakorlás elvéről. Egyre erősebb azonban a kisebbség hangja, amely újítást sürget: a jövő biztosítékát Pyarron gyökeres militarizálásában, a konfliktusok nyílt felvállalásában látja, a vezetést pedig világi személyeknek engedné át, akik tapasztaltabbak a hadügyekben, gondolkodásukat nem kötik gúzsba teológiai dogmák. Jelenleg még nehéz lenne megjósolni, melyik irányzat kerekedik majd felül; ám a reformerek nemrégiben fontos diadalt arattak, amikor visszavonatták a Papi Székkal a kráni újtjáról hazatérő Airun prófétára kimondott egyházi átkot.

Forrás: A Delta Vision kiadó honlapja, M.A.G.U.S.-kiadványok, 2008. április

<http://www.deltavision.hu/forum/viewforum.php?id=30>

Netes népszerűsítés és utánközlés: *Fantasycentrum*